

Misiunea Creștină Richard Wurmbrand

Căsuța Poștală 12, OP 74

București, 062580, România

Email: apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro ;

Pagina Web: misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro

Ajutăm orfani și creștini în vârstă (mulți cu vârste peste 80, 90 de ani) care au fost închiși pentru credință în actuale și foste țări comuniste

Mai 2021

“Au adus înaintea mea pe înțelepți și pe cititorii în stele ca să citească scrierea aceasta și să mi-o tâlcuiască; dar n-au putut să tâlcuiască aceste cuvinte.”

(Daniel 5:15)

Pastorul Richard Wurmbrand a suferit 14 ani în închisorile comuniste din România. Soția sa, Sabina, a fost deasemeni închisă pentru credința sa în Hristos aproape trei ani, în unele din aceleași închisori

Dintr-o meditație biblică nepublicată a pastorului Richard Wurmbrand:

MESAJUL DIVIN TREBUIE LUAT ÎN SEAMĂ

În timp ce regele Belșatar al Babilonului petrecea odată cu dregătorii și femeile lui, pe perete a apărut un text în limba aramaică. El și-a chemat imediat înțelepții să-i spună ce este scris și care ar fi înțelesul neobișnuitei întâmplări. Niciunul dintre ei nu i-a putut spune. Apoi l-a chemat pe Daniel, un profet evreu cu credință în Dumnezeu, luat în sclavie de babilonieni. Scrisul era în aramaică, o limbă vorbită de evrei, o minoritate națională importantă a imperiului babilonian, o minoritate care dăduse țării un prim-ministru și mulți alți demnitari. Dar niciunul dintre înțelepții din Babilon nu făcuse efortul de a învăța limba, religia și mentalitatea acestei minorități. Dușmanii Babilonului, mezii și persii, erau deja la porțile Babilonului. În aceeași noapte, regele Belșatar a fost ucis și orașul a căzut în mâinile lor. Înțelepții săi nu au avut înțelepciune. Nu au cunoscut iminența pericolului și nu au putut da niciun avertisment regelui. Vedem ignoranța tragică a înțelepților cum se repetă astăzi. Oamenii înțelepți importanți din conducerea bisericii creștine universale sunt cu adevărat „înțelepți”, doar pentru a-și asigura conducerea, beneficiile și faima care se datorează acestor poziții. Ei nu știu ce se întâmplă printre popoarele pe care ar trebui să le conducă la Hristos și nici nu cunosc forțele distructive care amenință biserica; nu cunosc importanța pericolului comunismului pentru creștinism. Avertismentul către regele Belșatar fusese scris de o mână pe perete. Avertismentul către Statele Unite ale Americii este scris cu

sângele a atât de mulți creștini persecutați și totuși oamenii „înțelepți” nu o pot citi. John F. Kennedy a fost ucis de Lee Harvey Oswald, antrenat la Moscova. Robert F. Kennedy a fost ucis de Sirhan B. Sirhan, care, cu mâna sa, a scris aceste cuvinte în caietul său, „Trăiască comunismul ... Susțin ferm cauza comunistă și oamenii săi ... Capitalismul american va cădea și va lăsa cale liberă spre dictatura muncitorului”. Majoritatea oamenilor „înțelepți” ai bisericilor americane nu pot citi acest avertisment.

Întrebați-i doar pe liderii bisericii dacă au studiat marxismul și filosofia noii stângi. Întrebați-i ce știu despre sutele de milioane înrobite și ucise de dictatori comuniști precum Stalin sau Mao? Întrebați-i, de asemenea, dacă aceste subiecte sunt abordate în vreun seminar sau școală biblică? Vei descoperi că cei mai mulți dintre ei ignoră marxismul la fel de mult precum înțelepții din Babilon ignorând limba aramaică. Prin urmare, ei nu pot citi avertismentul scris cu sânge. Prin urmare, nu iau măsuri adecvate pentru a câștiga comuniștii americani și tinerii influențați de ei pentru Hristos.

S-ar putea să par lăudăros, dar simplul fapt este că atunci când 60.000 de tineri de stânga și-au făcut o importantă demonstrație la Pentagon, doi laici, domnul Licomb și domnul Philbrick, au angajat o mașină cu platforma aeriană pentru mine; ridicat la 10 metri deasupra marșaluitorilor, le-am predicat printr-un megafon. Am fost singurul reprezentant al bisericii prezent printre 60.000 de suflete nemuritoare rătăcite de comuniști. Înțelepții din Washington DC nu erau acolo. După dezbaterea mea cu profesorul de stânga Wilkinson, la San Fernando Valley College, mai mult de 20 de studenți radicali au declarat deschis că l-au acceptat pe Hristos. Unul dintre ei a spus: "Ieri am avut ultima drogare cu LSD. Următoarea "drogare" va fi cu Iisus". Tinerii comuniști de orice rasă, limbă sau culoare nu pot fi doar criticați sau aprobați, nu numai că pot fi respinși sau arestați, ci pot fi câștigați pentru Hristos.

Gus Hall, președintele Partidului Comunist SUA, a fost invitat ca vorbitor la un colegiu luteran din California. În mesajul său, el a afirmat că, creștinii nu trebuie să fie îngrijorați de faptul că modul lor de viață american în SUA ar fi schimbat, dacă comuniștii ar ajunge la putere. El a continuat, „veți deține în continuare magazinul dvs., afacerea dvs., veți continua să dețineți și să conduceți două mașini!” Fiul meu, care era în public, l-a întrerupt pe loc întrebând: „De ce să minți? De ce să nu le spunem acestor tineri doctrina comunistă despre „instaurea dictaturii proletariatului! O doctrină comunistă despre preluarea puterii provocând teroare, închisoare, tortură și uciderea a nenumărate, mii și mii de victime nevinovate?” Fără să răspundă, Gus Hall, comunistul, a părăsit brusc podiumul.

Închisoarea comunistă Jilava.
Intrarea spre celulele subterane.

Celulă cu paturi suprapuse, fără saltele, pe care deținuții erau obligați să doarmă. Soba, doar de decor, niciodată încălzită în nopțile geroase de iarnă

Fotografie a pastorului Richard Wurmbbrand în timpul detenției la Jilava

“Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păstrăm neîntinați de lume.” (Epistola Apostolului Iacov 1:27)

Eroi ai Credinței Ajutați cu Darurile voastre!

Câteva fotografii de Creștini în Vârstă Închiși sub Comunism pentru Credință
Citiți integral mărturiile lor la <http://misiuneacrestinarichardwurmbbrand.ro> (coloana a treia)

Kisvaradi Magdalena

Condamnată în România comunistă la 8 ani de închisoare pentru că și-a mărturisit credința, a stat unele perioade de timp la carceră într-o celulă de doar patru pași. Citiți mărturia ei în buletinul din 5/2018.

Pastorul Visky Ferenc

A fost arestat de poliția secretă comunistă în Duminica Rusaliilor, 1958, împreună cu alți 20 de creștini ai Bisericii Reformate (Calviniste) și judecat într-un proces-mascaradă de Tribunalul Militar Oradea, în România comunistă. A fost condamnat la 22 ani de închisoare. Citiți mărturia lui în buletinul din 5/2018.

Baptistul Gheorghe Mladin

Condamnat la 20 ani într-o închisoare de muncă grea în România comunistă, pentru participarea la ore de studiu biblic. Întrebat cine este “conducătorul” grupului anticomunist”, el a răspuns: “Domnul Iisus Hristos!”. Citiți mărturia lui în buletinul din 6/2018.

Pusok Miklos

Un (Calvinist) preot al Bisericii Reformate care a fost condamnat de autoritățile comuniste la 5 ani de închisoare. Cerându-i-se să nu și împărtășească credința, a răspuns celor care-l torturau că nu vrea să îngroape comoara primită de la Dumnezeu. Citiți mărturia lui în buletinul din 6/2018.

Eroi ai Credinței

Creștini Persecutați Ajutați cu Darurile voastre

7½ Ani de Închisoare și 3 Ani Deportare în Siberia

Stepan Ghermaniuc, un Pastor Baptist care a Suferit pentru Credință

Continuarea mărturiei sale din buletinele misionare din martie și aprilie 2021!

Deportarea în îndepărtata Siberie

„Prima mea condamnare s-a încheiat în septembrie 1977. Încă mai aveam trei ani de deportare în față. Cu cât ziua eliberării era mai aproape, cu atât creștea neliniștea în inima mea cu privire la locul în care voi fi deportat. L-am întrebat de mai multe ori pe unul dintre ceilalți șefi, dar nimeni nu mi-a putut spune nimic. În unitatea specială erau oameni care mă respectau, dar nu știau încă nimic. Am avut o petrecere de adio cu prizonierii. Mulți oameni m-au tratat cu mare respect. A fost ultima dată când le-am amintit de Dumnezeu.

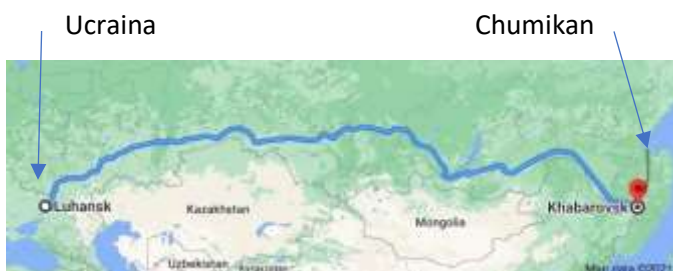
Dimineața, am fost dus din închisoarea Luhansk la Nikolaevsk-on-Amur (o așezare din extremul răsăritean al Siberiei N.Ed.). Abia în a șaizecea zi am ajuns la destinația mea - satul Chumikan din regiunea Khabarovsk. În compartimentul, care este de obicei făcut pentru patru prizonieri, erau așezați între șaptesprezece și douăzeci de persoane. În astfel de condiții imposibile am fost transportați în intervale de câte patru zile fiecare, timp de 60 de zile. (Acest transport inuman a fost descris în buletinul lunar anterior! Ed. N.) În închisoarea din Khabarovsk am ajutat prizonierii să scrie recursuri. Seara până la ora două dimineața le povesteam despre Iisus Hristos. În cele treisprezece seri în care am fost în această

celulă, am avut ocazia să povestesc Evanghelia la rând. În a treisprezecea zi am ajuns la răstignirea lui Hristos și m-am îngrijorat de ceea ce urma să le spun mâine. Dar la ora trei dimineața am fost trezit de gardieni: Ghermaniuk, cu lucrurile tale, ieși afară! Aproape că nu aveam îmbrăcăminte. Mi-am luat mica valiză pe jumătate goală și am vrut să ies. Dar prizonierii s-au trezit cu toții și au început să-mi arunce haine de-ale lor: unul, un pulover, altul, pantaloni călduroși, încă unul, o pălărie de blană. „Ia-o, tată, îți vor fi de folos!” Așa am căpătat tot ce aveam nevoie. Am fost încătușat pe hol. Gărzile erau formate din patru soldați și un maior. Am fost avertizat să nu vorbesc sau să mă întorc. M-au adus la aeroport și m-au pus într-un avion de pasageri An-24. Doi soldați stăteau în față, doi în spate și un maior în apropiere. Călătorii mă priveau îngrijorați și acuzatori. Eram în ochii lor un criminal îngrozitor. Am zburat spre Nikolaevsk-on-Amur.

Fiecare închisoare își efectua propria percheziție personală. La Nikolaevsk, subofițerul părea să fie experimentat, verificând foarte atent. Am strigat puternic către Domnul ca El să-mi permită să păstrez o bancnotă de zece ruble pe care o aveam, de care aveam mare nevoie! Cerceta la câțiva centimetri distanță de locul unde erau ascunși banii. Deodată, căpitanul vine și îi spune subofițerului: „Au trecut prin mai multe închisori, ce vrei să găsești acolo?” Șeful mi-a aruncat lucrurile spre mine, iar banii au rămas nedetectați. Dumnezeu a făcut o minune ca răspuns la cererea mea! Câteva zile mai târziu am fost dus la aeroport fără cătușe. Toată ziua am așteptat un zbor spre Chumikan. Paznicii mei cumpărau chifle, beau ceai și stăteau iar eu eram flămând. M-am gândit că aș înghiți o chiflă fără să o mestec, dar nimeni nu mi-a dat nimic până nu ne-am întors la închisoare. Nici în a doua zi nu a existat zbor. Abia în a treia zi am urcat în avion. Privind prin hublou spre vastele întinderi din Orientul Îndepărtat, m-am gândit: unde sunt? Unde voi fi nevoit să trăiesc trei ani? Numai mlaștinile și lacurile se vedeau dedesubt și nu exista vegetație. „Chumikan! „A anunțat însoțitoarea de zbor. Coborând pe scară, m-am uitat în jur: niciun polițist., Ești Ghermaniuk?” Dispecerul a venit la mine. "Avem documentele tale. Nu te teme, nu ai unde să scapi chiar dacă ai vrea. Satul este la patru km de aeroport. Aici nu circulă autobuze. Du-te la secția de poliție. " Așadar, mă aflu în Chumikan, în nordul regiunii Khabarovsk, la zece mii de km de casă. Este noiembrie. E frig. Bat vânturi puternice. Un alt pușcăriaș, Mihai, venise cu mine în exil. Își ispășise pedeapsa sub o condamnare politică. Mi-am scos căciula și, de față cu Mihai, am spus: "Ținut al Domnului și tot ce îl populează! Dacă oamenii trăiesc aici, eu voi trăi pe acest pământ pentru a te binecuvânta, Atotputernice Domn al meu și Dumnezeu meu!" Am fost foarte fericit cu lucrurile calde pe care mi le oferiseră colegii mei de celulă din Khabarovsk. Tovarășul meu era pătruns de vânt și i-am dat ceva de acoperit și pălăria de blană. Ne-am dus în sat. Ni s-a părut foarte mic, groznic, pierdut în taiga. Părea să aibă mai mulți câini decât oameni. Nu mă așteptam să fiu trimis într-un loc bun. În haine pline de fum, murdare, nebărbierite, ne-am dus la șeful poliției. - O să vă stabiliți aici? A întrebat cu răceală, uitându-se la dosarul meu. Nu aveam nicio dorință deosebită să-i răspund ceva acestui om. Dar totuși am spus: „Sunt un predicator al Evangheliei prin chemare”. El a făcut făcut un gest cu mâna. „Peste o săptămână sau două vei bea ca toți ceilalți. Toată lumea bea aici ", a repetat el destul de convingător. Șeful poliției ne-a pregătit pentru muncă. Mihai, colegul meu prizonier-politic, pentru lucrări de tâmplărie iar eu, ca asistent de contabil, la cooperativa din district. Eram atât de obosit încât mă dărama vântul și cu greu puteam vorbi. Tânjeam la condiții umane normale, voiam să mă spăl și să mă odihnesc. Dar nu aveam unde să-mi așez capul. Când am venit la maistru, am spus: „Am fost trimis la locul acesta de muncă. Am fost deportat pentru credința mea în Dumnezeu, pentru această „crimă” am ajuns în ținuturile voastre. ” Cei prezenți care își abandonaseră lucrul, s-au uitat la mine surprinși de declarația mea. Niciunul dintre ei nu văzuse vreodată un credincios în acest sat. Am fost angajat ca îngrijitor și mi s-a alocat un loc într-o cameră în căminul comun. Când am ajuns și am văzut că acolo era murdărie, nespusă beție, desfrânare de nedescris, am decis că nu voi fi acolo pentru o singură noapte. Casierul din echipa de lucru, Nadezhda Efimovna Vyushkova, s-a oferit voluntară să meargă cu mine prin sat și să cautăm o gazdă. Am aflat mai târziu că părinții soțului ei erau credincioși. După ce mi-a vorbit puțin, ea i-a spus soțului ei acasă: „Ilyușa, un bărbat care crede în Dumnezeu așa cum a făcut-o tatăl tău, a fost exilat la Chumikan. Trebuie să fi venit aici pentru noi." Multă vreme ne-am plimbat cu Nadejda Efimovna în sat, dar oamenii nu au fost de acord să accepte pe cineva deportat ca mine, spunând: „Nu, e destul, sunt sătul de acești bătauși și bețivi!” Ne-am dus la o bătrână. „Nu”, a refuzat imediat. Am implorat-o: "Bunico, cred în Dumnezeu. Nu vei regreta că m-ai luat într-o cameră. Te voi ajuta!" "Da, este un credincios", a confirmat Nadezhda Efimovna, "lasă-l să intre, te rog!" "Ei bine, dacă ești un "evlavios"

te voi lua. Revino peste două zile." În aceeași zi am fost la Mihai pentru a vedea cum s-a stabilit. Stătea pe un pat gol și tremura de frig. „Am fost aduși aici să murim!” a spus el cu disperare. „În cămin, frica este la fel de rece ca și aici! Nu este absolut nimic. Nu vom supraviețui!” „Câți bani ai?” l-am întrebat. M-am dus la magazin, am cumpărat o placă electrică pentru patru ruble și jumătate, iar de restul banilor am luat lapte praf, paste, cartofi și alte fleacuri. Înapoi în cămin, i-am gătit supă de lapte, bors gătit. A mâncat și a prins viață, a zâmbit. Am încercat să-l conving să nu atingă alcoolul în niciun fel: "Atunci vei supraviețui și te vei întoarce la familia ta, altfel vei muri! Dumnezeu nu ne va lăsa să cădem în prăpastie", am spus cu încredere. În ziua stabilită, m-am dus să o văd pe bătrâna doamnă care mi-a promis că mă va primi. Gazda mi-a dat o cameră în care a pus un pat și un scaun. Am îngenunchat acolo și m-am rugat cu voce tare, mulțumind lui Dumnezeu pentru acoperișul de deasupra capului meu, pentru stăpâna casei care mă acceptase, cerând binecuvântări pentru viața din această cameră. La primirea scrisorii mele, soția mea Asya, conform sfatului dat, a călătorit la Kiev la Lidia Mihaelovna Vins: „Du-te să-l vezi imediat”, i-a spus Lidia Mihaelovna. Această soră dragă, fiind viitoarea președintă a bapțiștilor neînregistrați, răspunzătoare pentru familiile deținuților, se simțea legată de prizonierii și familiile lor într-un mod matern. În acest caz, ea i-a dat Asyei fonduri pentru călătorie și propriul pardesiu, astfel încât să nu înghețe și i-a cerut să se grăbească. Asya a zburat spre mine pe 25 decembrie, ziua nașterii lui Hristos. Am primit de la aeroport vestea că soția mea a sosit. În această perioadă a anului în Chemikan, viscolul era dezlănțuit. Zăpada recentă era atât de grozavă, încât tot ceea ce era vizibil la stâlpii telegrafici, erau vârfurile. M-am zbuciumat, întrebându-mă cum o voi lua de la aeroport. Dar aici Domnul a făcut o minune. La bordul aceluia zbor s-a întâmplat să fie secretarul comitetului de partid raional. Pentru el a fost expediat un vehicul de teren, militar. Soția mea a fost adusă în această mașină, împreună cu secretarul comitetului raional! Văzând că o mașină neobișnuită s-a oprit lângă birou, nu am avut timp să mă gândesc la nimic, deoarece în trapa deschisă a apărut Asenka mea! Am fugit și am ajutat-o să iasă. - O, unde ai ajuns? a exclamat Asya, privind în jur. Zăpadă - peste înălțimea unui bărbat înalt, dar atât de moale încât te puteai îneca în ea. Inima lui Asi era plină de emoție: cum să trăiești aici? Seara, eu și Asi am cântat mult, găsind consolare în versuri poetice. Astfel, am cântat cu un sentiment profund. Până în Anul Nou, Asya a zburat acasă cu intenția fermă de a ne vinde tot ce posedam și de a zbura înapoi la Chumikan împreună cu copiii noștri în primăvară. Viața mea a devenit monotonă și din nou măsurată. Locuiam într-o cameră. În fiecare zi mergeam la muncă, apoi tăiam lemne, încălzeam soba, curățam casa, găteam deseori borș și găluște ucrainene. Când a venit timpul să plătesc chiria, proprietara a refuzat categoric să ia banii: "Nu pot să iau niciun ban! Eu sunt cea care ar trebuie să vă plătesc!" Ea însăși lucra în trei locuri; paznic la comitetul raional, femeie de serviciu în același comitet raional și încărcător într-un depozit. Bea tot ce câștiga. I-am spus multe despre Dumnezeu, dar nu a ajuns la ea prea mult. Am rugat-o să nu mai bea, dar nu a vrut să audă de asta. Într-o zi, proprietărea mea a adus o sticlă de șampanie și m-a implorat: Grigoryevich, măcar bea o înghițitură! Acum este o sărbătoare minunată, bea ceva! Dar am spus cu fermitate: "Nici o picătură! Ți-am spus că nu beau și nu o voi face niciodată!" Din anumite motive, am simțit imediat că este un fel de provocare. Bătrâna a fost foarte persistentă. Mai târziu s-a aflat că sticla i-a fost dată de șeful poliției. El a vrut să demonstreze că sunt la fel ca toți ceilalți. Dar proprietărea mea i-a întors șampania cu cuvintele: „Nu bea. Nu bea deloc”.

Nu am aflat niciodată ce înseamnă cuvântul „chumikan”. Satul era situat chiar pe malul Mării Okhotsk. Acolo trăiau în principal tunguși, evenki, nanai și yakuți. Era posibil să ajungi la Chumikan doar cu avionul. În sezonul de navigație, existau barje de marfă: haine și alimente erau livrate în sat. De la Khabarovsk la Chumikan - aproape 1.600 kilometri.

După ce a fost eliberat după condamnarea de 4½ ani, pastorul baptist Ghermaniuk a fost deportat de către sovietici, de la Luhansk, Ucraina, tocmai în Chumikan, o așezare în estul extrem al Siberiei, pe malul Mării Okhotsk. A călătorit peste 8.000 km, timp de 60 zile, în condiții inumane, într-un vagon închisoare, 17-20 prizonieri înghesuiți într-un compartiment de 4 persoane! Ulterior, a fost din nou închis pentru 3 ani.

Era întotdeauna vânt, iar viteza sa ajungea uneori la 130 km/ora. Vântul rupea deseori acoperișurile de pe case. „Supremul” era un vânt uscat, rece, foarte periculos iarna. Nu există albine în Chumikan, plantele nu secretă nectar, deoarece chiar și vara noaptea, există îngheț. Florile de acolo nu emit miros. Este cald timp de aproximativ o lună, în iulie-august. Pomii fructiferi din Chumikan nu cresc. Dar există o mulțime de pești. Nu am lucrat mult timp în sindicatul districtual al consumatorilor. Am început să-L rog pe Domnul să mă ajute cu munca care era greu de suportat. Curând contabilul s-a îmbolnăvit și a murit brusc. Am fost invitat la această instituție în calitate de contabil șef. Am fost de acord, văzând această invitație ca răspunsul Domnului la rugăciunile mele. În aprilie 1978, familia mea a venit la mine: Asya, Lilia, Olga și Slava. Doi copii mai mari au rămas în Ucraina: Galya plecase deja la Luhansk pentru a studia, iar Fisha a fost înrolat în armată. Asya și-a vândut casa din Lysychansk și a venit la Chumikan, ca pentru restul vieții. Prima dată când familia a locuit cu mine într-un apartament, Asya a obținut un loc de muncă ca asistentă medicală în spital, în secția TBC. Eram fericiți că ne stabilisem. Seara cântam cu toții din adâncul inimii, glorificându-l pe marele Dumnezeu. Copiii au adus o chitară cu ei, ceea ce a fost o mare bucurie pentru mine și am putut petrece timp în dulce comuniune - am cântat mult, am citit Biblia împreună. Am plantat o mică grădină de legume lângă casă. Am plantat cartofi în pietre, pentru că numai așa puteau crește în Extremul Orient, unde vara durează doar două luni. Soarele încălzește pietrele și cartofii cresc, deși ușor deformați. Ne-am săturat pentru toată iarna. Curând ne-am împrietenit cu o familie care locuia alături. I-am vizitat des și am aflat că tatăl capului familiei a fost ucis de sovietici cu mulți ani în urmă pentru că predicase Evanghelia. De asemenea, am aflat că îl cunoșteau pe Evgheni Rodoslavov, (deasemeni ajutat de această misiune, N. Ed.), un creștin care fusese deportat în satul vecin Bogorodskoye. Prin mărturia sa, mai mulți membri ai familiei lor s-au îndreptat către Domnul. Când șeful comitetului local de partid a auzit, a exclamat: „Uite, acest baptist ne-a dus de nas. Chiar și aici (în Siberia) el o duce ca în paradis! ”

(Continuare despre a doua condamnare a lui Ghermaniuk la 3 ani de închisoare pentru credință, în buletinul informativ din iunie 2021! Fragmente adaptate dintr-o autobiografie publicată în limba rusă, trimise la misiune de către fratele Stepan Ghermaniuk.)

409	Власенко	Валентин	Медведевич	1958	Украина
410	Вольф	Андрей	Корнеевич	1958	Казакстан
411	Курбан	АЛЕКСЕИ	ЯКОВЛЕВИЧ	1958	Россия
412	Левен	НИКОЛАИ	ВИКТОРОВИЧ	1958	Казакстан
413	Романюк	Владимир	Николаевич	1958	Украина
414	Тиссен	Даянд	Даматович	1958	Россия
415	ТУРКЕВИЧ	Василий	Тарасович	1958	Украина
416	Барнел	Степан	Павлович	1959	Украина
417	ДРИСВЯННИКОВ	АЛЕКСАНДР	АЛЕКСАНДРОВИЧ	1959	Россия
418	СВЯТОЦОВА	ЛЮБОВЬ	НИКОЛАЕВНА	1959	Россия
419	Варовин	Виталий	Федотович	1959	Россия
420	Дубицкий	СЕРГЕЙ	АДАМОВИЧ	1959	Россия
421	Лашенко	Борис	Владимирович	1959	Украина
422	Тяченко	ИВАН	ИВАНОВИЧ	1959	Казакстан
423	МАРЧЕНКО	Станиславо	Поллович	1960	Украина
424	Донченко	Александр	Максимович	1960	Украина
425	Озмекко	Веннамин	Александрович (Валериано)	1960	Узбекистан
426	Савченко	Михаил	Михайлович	1960	Эстония
427	Федерева (ШВЕЦОВА)	ДИНА	ВЛАДИМИРОВНА	1961	Алания
428	ШВЕЦОВА	Анна	ВЛАДИМИРОВНА	1962	Алания
429	Богодимов	Александр	Валериевич	1962	Эстония
430	Миньков	Павел	Дмитрович	1962	Эстония

Mai sus, exemplu de listă pe care misiunea noastră a reușit să o elaboreze, cu peste 480 de bătrâni creștini baptiști care au suferit pentru credința lor în fosta Uniune Sovietică. Pedepșa cu închisoarea a fost de la 2 ani până la 18 ani de închisoare. Dacă ar fi adunați, anii de condamnare la închisoare arătați în tabelul nostru prescurtat, ar însemna cel mai probabil până la peste 2000 de ani de închisoare. Cea de-a patra coloană indică anul nașterii și a cincea, țara de reședință actuală (cum ar fi Ucraina, Rusia, Kazahstan, Belarus etc.). Încercăm să obținem adrese exacte, astfel încât să putem trimite ajutor încurajator celor încă în viață. Am putut trimite ajutor la aproximativ 120 de astfel de creștini vârstnici vorbitori de limbă rusă. Multe dintre mărturiile lor le puteți citi în buletinul nostru lunar. (Mărturiile disponibile pe internet la:

<http://www.misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro>

Misiunea Creștina Richard Wurmbrand este o asociație non-profit, definitivă prin hotărârea Judecătoriai Sectorului 6 din 05.12.2018 în dosarul 20153/303/2018, înscrisă în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor la numărul 108 din 11.12.2015. . Daruri pentru această lucrare misionară creștină se pot trimite la: Banca Comercială Română, Cod Swift: RNCBROBU:

Conturi IBAN:

**RON: RO27RNCB0068149171380001,
USDollar:RO97RNCB0068149171380002,
EURO: RO43RNCB0068149171380004**